

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 6501/06
31.01.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Милене Саватић, председника већа, Наде Кљајевић и Катарине Манојловић – Андрић, чланова већа, са саветником Миланом Комленовић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, ради поништаја акта Републичке дирекције за имовину Републике Србије бр. 462-23027/2006-02 од 17.7.2006. године, у предмету пријављивања и евидентирања одузете имовине, у нејавној седници већа одржаној 31.1.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА акт – обавештење Републичке дирекције за имовину Републике Србије бр. 462-23027/2006-02 од 17.7.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним актом тужилац је, преко пуномоћника, обавештен да је одредбом члана 6. Закона о пријављивању и евидентирању одузете имовине прописано да се пријава одузете имовине из члана 3. наведеног Закона може поднети најкасније до 30.6.2006. године, те, с обзиром да је пријава достављена пошти 4.7.2006. године, да се има сматрати да није поднета на законом прописани начин, да је неблаговремена, односно да није поднета у законом прописаном року и да, стога нема места поступању Дирекције по пријави у погледу издавања потврде о евидентирању предметне имовине, а у складу са одредбом члана 5. став 2. наведеног Закона.

Поднетом тужбом тужилац је, преко пуномоћника, оспорио акт туженог због тога што у доношењу акта није поступљено по правилима поступка, а нарочито због тога што чињенично стање није правилно и потпуно утврђено и што није правилно примењено материјално право. Навео је да није спорно да је пријава поднета након 30.6.2006. године али да за то постоје објективни разлози због којих је тужилац 24.8.2006. године, тражио да се исти уваже и акт преиначи, што је поновљено и 16.11.2006. године. Предложио је да суд оспорену одлуку преиначи тако што ће пријаву о евидентирању одузете имовине прихватити и наложити издавање потврде о евидентирању пријављене имовине или да се наложи Дирекцији да поступи по пријави.

Поступајући по поднетој тужби на основу овлашћења из члана 29. Закона о управним споровима, суд је нашао да оспорени управни акт садржи такве недостатке који спречавају оцену законитости акта због чега је и донета одлука као у диспозитиву пресуде и без достављања тужбе на одговор.

Законом о пријављивању и евидентирању одузете имовине ("Службени гласник РС" бр. 45/05) уређен је поступак пријављивања и евидентирања имовине која је на територији Републике Србије одузета без накнаде тржишне вредности или правичне накнаде, применом прописа наведених у члану 1. овог Закона. Одредбама члана 3. Закона, прописано је, између осталог, да се пријава подноси Републичкој дирекцији за имовину Републике Србије с тим што је чланом 6. Закона прописано да се пријава може поднети најкасније до 30.6.2006. године. Подношење пријаве одузете имовине у смислу овог Закона, не представља захтев за остваривање права на повраћај одузете имовине или обештећење за ту имовину, већ услов да се такав захтев поднесе у складу са посебним законом, како је то прописано одредбом члана 8. Одредбом члана 9. Закона прописано је да ће се правни основ и права у погледу враћања имовине или обештећања по основу одузете имовине пријављене по одредбама овог Закона, као и поступак по захтеву за остваривање права на повраћај одузете имовине или обештећење за ту имовину уредити посебним законом, стим што је одредбом става 2. наведеног члана прописано да се захтев за остваривање прва по посебном закону из става 1. овог члана може поднети само ако је пријава одузете имовине поднета у року из члана 6. овог Закона.

Дирекција за имовину Републике Србије је посебна организација како то произлази из одредбе члана 21. и 27. Закона о министарствима ("Службени гласник Републике Србије" бр. 19/04...79/05).

Обзиром на наведене законске одредбе акт Дирекције за имовину Републике Србије по пријави из члана 3. Закона о пријављивању и евидентирању одузете имовине, има карактер управног акта у смислу члана 6. став 2. Закона о управним споровима, јер се њиме у вршењу јавних овлашћења, решава о одређеном праву физичког лица-праву на пријављивање и евидентирање одузете имовине, као услову за подношење захтева за враћање имовине или обештећење по основу одузете имовине, у складу са посебним законом.

Карактер управног акта овај акт има и када је донет у форми обавештења као што је случај у овом

карактер управног акта овај акт има и када је донет у форми обавештења, као што је случај у овом предмету.

Одредбом члана 59. став 3. Закона о државној управи ("Службени гласник Републике Србије" бр. 79/05) прописано је да се на првостепено решење министарства и посебне организације жалба може изјавити само када је то законом изричито одређено а да о жалби решава Влада.

Како одредбама Закона о пријављивању и евидентирању одузете имовине, није изричито одређено да је против решења посебне организације, дозвољена жалба, то се против наведеног управног акта Дирекције за имовину Републике Србије, може покренути управни спор у смислу члана 7. став 2. Закона о управним споровима.

Према одредби члана 196. став 1. Закона о општем управном поступку свако решење се мора као такво означити. Изузетно, посебним прописима може се предвидети да се решењу може дати и други назив. Према ставу 3. истог члана, писмено решење садржи, између осталог, увод, диспозитив и потпис службеног лица, а према члану 201. став 1. истог Закона, решење потписује службено лице које га доноси. Према одредби члана 197. став 1. увод решења, између осталог, садржи и пропис о надлежности органа који доноси решење.

У конкретном случају оспорени акт потписао је помоћник директора Републичке дирекције за имовину Републике Србије, а у акту, који и не садржи увод, није назначен пропис на основу којег је службено лице исти донело и потписало, односно број и датум овлашћења којим је то лице овлашћено за његово потписивање. Наведени недостаци у погледу повреде правила поступка, из наведених одредаба Закона о општем управном поступку су недостаци који спречавају оцену законитости акта и као такви су разлог за поништај акта и без достављања тужбе на одговор.

У поновном поступку тужени орган ће отклонити недостатке у доношењу оспореног акта. Примедбе суда изнете у пресуди обавезне су за тужени орган у смислу одредбе члана 61. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 41. став 2. у вези поменуте одредбе члана 29. Закона о управним споровима, Врховни суд Србије је одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 31.1.2007. године, У. 6501/06

Записничар, Председник већа-судија,

Милан Комленовић, с.р. Милена Саватић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

МН